

מאוי לוכד את השמש

מתוך "אגדות מאורי לבני ניו-זילנד הצעירים"
מאת קטרינה מאטאירה
ציורים קליר בוואס

בזמנים העתיקים הימים היו קצרים מאוד ולילות ארוכים. השמש עברה בשמיים כל כך מהר שלבני-אדם לא היה זמן לעבד את השדות שלהם ולסיים את המשימות היום-יומיות שלהם. הגברים לא הספיקו לדוג או לצוד. הנשים לא הספיקו לארוג בגדים או מחצלאות ולילדים לא נשאר זמן לשחק. האנשים התחילו להתקומם. "אנו לא יכולים לדוג או לצוד" קראו הגברים. "אנו לא יכולות לארוג את המחצלאות" קראו הנשים. "אנו לא יכולים לשחק" בכו הילדים. "אילו רק הימים היו ארוכים יותר" קראו כולם, אך אף אחד לא ידע מה לעשות בעניין. השמש המשיכה לרוץ מהר בשמיים. האנשים המשיכו להתלונן והילדים המשיכו לבכות. "משהו חייב להיעשות" קראו כולם, אך אף אחד לא ידע מה. אבל באחד הכפרים חי בחור צעיר חכם, בשם מאוי. הוא שמע את התלונות של נשים, את הבכי של ילדים והזעם של גברים. כולם קראו "צריך לעשות משהו" אבל מאוי רק הניע את כתפיו. "אם הימים יהיו ארוכים יותר" חשב, נצטרך כולנו לעבוד יותר. "הוא היה בחור עצלן ולא ראה סיבה לעבוד יותר זמן ממה שנחוץ."

יום אחד הוא אמר לאישתו "אישה, אני רעב מאוד. הדליקי אש ובשלי לי אוכל טעים."

אישתו הדליקה אש ושמה את אבני הבישול שלה עליה. אבל בזמן שהאבנים התחממו השמש שקעה. היא הייתה צריכה לבשל בחושך, וכשהאוכל היה מוכן, מאוי לא יכול היה לראות מה הוא אוכל. זה הרגיז אותו מאוד.

"צריך להאט את השמש" אמר וקרא לארבעת האחים שלו. האחים באו מהר כי פחדו קצת ממאוי. "הוא יודע קסמים רבים" אמרו ביניהם "ויש לו נשק קסמים."

"אני חושב שאנו צריכים להאט את השמש" אמר מאוי "אנו זקוקים לימים יותר ארוכים. אנו צריכים יותר אור. לא טוב להתהלך ולאכול בחושך." "אבל מה נוכל לעשות?" שאלו האחים "מה נעשה נגד השמש, בעלת עוצמה רבה?"

מאוי התרגז. "אתם מאכזבים אותי, אחיי" אמר "אתם יודעים שיש לי כוחות קסומים. אתם יודעים שיש לי נשק קסום. איך זה שאתם לא סומכים עלי?"

האחים הניעו בראשיהם. "זה נכון" הסכימו "אנו יודעים. אולי אתה צודק. אמור מה עלינו לעשות."

"ראשית כל תאספו הרבה פשתן" אמר "ואז תקלעו לולאה ענקית." האחים עשו כפי שאמר מאוי. הייתה זו לולאה הגדולה ביותר והחזקה ביותר שראו מאז.

"עכשיו אנו צריכים למצוא את הבור שממנו יוצאת השמש" אמר מאוי. "איפה זה?" שאלו האחים.

האור בחור נעשה אדום מאוד. לשונות להבה התחילו לצאת משם. החום צרב את קיר החימר וחרכו את עשבי הגבעות שמסביב. הופיע ראשה הלוהט של השמש ואחריו כתפיה. השמש עלתה ישר לתוך הלולאה.

"משכו בחבלים" קרא מאוי לאחיו.

הלולאה התהדקה והשמש נתפסה בה.

"מי מאז לפגוע כך בשמש?" קראה השמש המרוגזת, כשהיא מנסה לנער מעצמה את הלולאה. היא זרקה לשונות להבה על החבלים, אבל החבלים לא נשרפו.

"איזה משחק זה?" היא צעקה ושוב ניסתה לחרוך את החבלים, אך ללא הצלחה.

ואז קפץ מאוי מאחורי הקיר ותקף את השמש בנשק הקסמים שלו. השמש זעקה מכאב אך מאוי המשיך להכות אותה.

"בצד השני של הארץ" אמר מאוי "שם בכוון המזרח."
"אבל זה רחוק מאוד" נאנחו האחים.

"אכן כך" אמר מאוי "ולכן גם נצא לשם מיד אחרי שהשמש תשקע. הם הלכו כל הלילה, וכשראו את קרניה הראשונות של השמש הסתתרו.

"אסור שהשמש תראה אותנו" אמר מאוי.

מזריחה ועד שקיעת השמש הם נחו, ובלילה הם הלכו. אחרי ימים ולילות רבים הם הגיעו לצד שני של הארץ. כולם היו עייפים מאוד ורצו לישון, אבל מאוי לא הסכים.

"הביטו כאן" אמר והצביע על בור ענקי באדמה "זה החור שממנו יוצאת השמש. ראו את האדמה החרוכה. אם תירדמו עכשיו והשמש תופיע היא תשרוף אתכם לאפר.

"לא נישן, לא נישן" אמרו מהר האחים "רק תגיד מה לעשות עכשיו." "נבנה קיר חימר גבוה סביב החור, ואחר כך כל אחד מכם יבנה לו מחסה מאחורי הקיר."

האחים ניגשו מיד לעבודה. הם עבדו מהר וכשהקיר והמחסים היו מוכנים שמו את הלולאה סביב לחור.

"מהר" קרא מאוי "אני רואה כבר אור בוקע מהחור."

האחים תפסו את קצוות הלולאה ורצו למחסים שלהם. "אנו מוכנים" קראו.

"אז תקשיבו היטב" אמר מאוי "אל תמשכו את חבלי הלולאה עד שלא אומר לכם. וכשאקרא, משכו. אבל אתם חייבים למשוך כולם ביחד, ולהחזיק חזק, מה שלא יקרה."

האור בבור נעשה בהיר יותר ויותר. מאוי הסתתר אחרי הקיר עם הנשק הקסום שלו ביד וזימר את הזמר הקסום.
"עשה את הלולאה חזקה. עשה אותה צמודה.

"שלא תישרף באש ולא בחום.

"תן לנשק שלי עוצמה.

"לא אש, לא חום יגברו עליו.

"עצור!" קראה השמש "מדוע אתה עושה לי זאת?"
אבל מאוי לא שם לב על צעקותיה והמשיך להכות אותה.
"מה אתה עושה, אדם. מה אתה עושה? מדוע אתה רוצה להרוג
אותי?"

אך מאוי המשיך במכות עד שהתעייף. רק אז קרא לאחיו לשחרר את
החבלים.

השמש עלתה לשמיים לאט וכואבת והמשיכה בדרכה מוכה ונכה כל
כך שיכלה לזוז רק מאוד, מאוד לאט.

ומאז הימים נעשו ארוכים יותר. לכן בני-אדם יכלו לעבד את השדות
שלהם, ולדוג ולצוד. לכן הנשים יכלו להמשיך באריגה שלהן והילדים
יכלו לשחק שעות על גבי שעות.

ומאוי יכול היה לאכול את הארוחה שלו וליהנות מאכילה דברים
טעימים שראה אותם לפניו.

